

Justis- og beredskapsdepartementet
Postboks 8005 Dep.
0030 Oslo

Også sendt pr. e-post: postmottak@jd.dep.no

Deres ref.:
12/7414 - KRS

Dok. nr.: 155628

Saksbehandler: Trude Molvik
tm@advokatforeningen.no
T +47 22 03 50 46

22.04.2013

Høring - rapport om avhør av særlig sårbare personer i straffesaker

1. Innledning

Vi viser til departementets høringsbrev av 16.1.2013 vedrørende ovennevnte høring.

Det er en prioritert oppgave for Advokatforeningen å drive rettspolitisk arbeid gjennom høringsuttalelser. Advokatforeningen har derfor en rekke lovutvalg inndelt etter fagområder. I våre lovutvalg sitter advokater med særskilte kunnskaper innenfor det aktuelle fagfelt og hvert lovutvalg består av advokater med ulik erfaringsbakgrunn og kompetanse innenfor fagområdet. Arbeidet i lovutvalgene er frivillig og ulønnet.

Advokatforeningen ser det som sin oppgave å være en uavhengig høringsinstans med fokus på rettssikkerhet og på kvaliteten av den foreslåtte lovgivningen.

I saker som angår advokaters rammevilkår vil imidlertid regelendringen også bli vurdert opp mot advokatbransjens interesser. Det vil i disse tilfellene bli opplyst at vi uttaler oss som en berørt bransjeorganisasjon og ikke som et uavhengig ekspertorgan. Årsaken til at vi sondrer mellom disse rollene er at vi ønsker å opprettholde og videreutvikle den troverdighet Advokatforeningen har som et uavhengig og upolitisk ekspertorgan i lovgivningsprosessen.

I den foreliggende sak uttaler Advokatforeningen seg som ekspertorgan. Saken er forelagt forsvarergruppens høringsutvalg. Høringsutvalget består av Arild Dyngeland (leder), Inger Marie Sunde, John Christian Elden, Knut Rognlien, Mette-Julie Sundby og Rene Ibsen

Advokatforeningen avgir følgende høringsuttalelse:

2. Innledende merknader

Advokatforeningen vil først bemerke at det ikke vil gis merknader til samtlige forslag fra arbeidsgruppen, men at synspunktene i denne omgang er begrenset til det som er vurdert som mest sentralt å kommentere på dette stadiet av lovgivningsarbeidet.

Innledningsvis har Advokatforeningen videre en bemerkning til grunnlagsmaterialet for rapporten med tilhørende forslag.

Reglene om avhør av særlig sårbare personer (barn og psykisk utviklingshemmede) må utformes i spenningsfeltet mellom de ulike hensynene som knytter seg til fornærmede generelt, den nevnte personkrets spesielt, og siktedes rettssikkerhet, jfr. også arbeidsgruppens premisser som de fremgår i punkt 3.1. Hensynene vil kunne være motstridende. Det fremgår i arbeidsgruppens rapport (s. 10, flg.) at man som erfaringsgrunnlag for forslagene har gjennomført en spørreundersøkelse blant bistandsadvokater om deres syn på dagens regler om avhør av barn og psykisk utviklingshemmede. Det er en alvorlig mangel ved arbeidsgruppens arbeid at den ikke også har innhentet systematiske opplysninger om *forsvareres* erfaringer om de utfordringer som knytter seg til denne type avhør, sett fra siktedes ståsted. Etter Advokatforeningens oppfatning ville dette bidratt til å balansere og kvalitetssikre den avveiningen som arbeidsgruppen foretar, og da særlig opp mot saksbehandlingsreglene for slike avhør.

Arbeidsgruppens forslag bidrar etter Advokatforeningens oppfatning til å snevre inn på siktedes mulighet til å ivareta sine rettigheter, jfr. kommentarene til de konkrete forslag nedenunder, og en maner derfor innledningsvis til en viss forsiktighet når forslagene skal vurderes av departementet.

3. Politiledede avhør/bevisopptak av særlig sårbare personer, punkt 5.2.1-5.2.3

Avhør av den aktuelle personkrets vil som hovedregel også være et bevisopptak, i tillegg til et etterforskingsskritt. Arbeidsgruppen foreslår at slike avhør, som i dag ledes av en dommer, i stedet skal gjennomføres av politiet uten involvering av domstolene, jfr. forslaget til forskrift § 5. Advokatforeningen kan *ikke* støtte dette forslaget.

I rapportens kapittel 3 er det vist til forskning som taler for at det er viktig å gjennomføre avhør av barn raskt etter straffbar hendelse av hensyn til barns hukommelse og for å sikre korrekte minner av best mulig kvalitet. På s. 29 hevder arbeidsgruppen at en av årsakene til at det i dag er vanskelig å ta avhør tidlig, er at det er nødvendig å involvere mange aktører. Senere foreslås å fjerne én aktør; nemlig domstolene. Det fremgår imidlertid på s. 13 at forsinkelsene med å gjennomføre dagens dommeravhør, som i dag berammes av domstolene, i det alt vesentlige skyldes forhold i politiet. Det er derfor noe vanskelig å forstå hvorfor en ansvarsoverføring til politiet skulle tilsi at avhørene vil kunne gjennomføres raskere.

Advokatforeningen peker også på at det i mange saker hvor barn er fornærmet, for eksempel ved overgrep fra familiemedlemmer eller ved familievold, ligger i sakens natur at det gjerne vil gå en del tid fra straffbart forhold skjer til saken anmeldes. Mange ganger vil bakgrunnen for anmeldelse og etterforskning være bekymringsmeldinger fra skole, barnevern, helsevesen osv., og det er sjelden barnet selv som varsler om denne type overgrep umiddelbart etterpå. Man vil dermed ofte uansett være på et stadium i tidsforløpet hvor det er mindre grunn til å tro at noen dager eller en uke ekstra før avhør kan skje, vil få det store utslaget. Det vil da være liten grunn til å la tidshensynet (eksempelvis frist på en uke i stedet for to) være styrende for utformingen av regler for gjennomføringen. I alle fall når dette hensynet synes nærmest alene å begrunne at domstolen ikke lenger skal involveres, og når alt tyder på at det ikke er domstolen som er den forsinkende faktor. Det er tvert i mot ingenting som tyder på at domstolenes involvering svekker bevisverdien av avhørene i dag.

Advokatforeningen vil tvert om fremheve viktigheten av at dommerkontrollen økes. Det vil regelmessig være tale om avhør i saker av et alvor som tilsier at avhørene ikke bør ledes av dommerfullmektig. Advokatforeningen vil dessuten fremheve behovet for større kontroll med og regulering av hvem som skal være til stede under avhøret, dels i relasjon til bestemmelser om

taushetsplikt og innsynsrett, dels under hensyn til de respektives posisjon som mulige vitner. Arbeidsgruppen er opptatt av å ivareta dommeravhørens gode bevisverdi, og viser på s. 30 til at det kan anføres at den høye bevisverdien som dommeravhør ofte har, kan være knyttet til at avhørene er dommerledet. Arbeidsgruppen hevder videre at ”mot dette kan det imidlertid anføres at en ser tilnærmet den samme effekten når ordinære politiavhør avspilles i retten”.

Advokatforeningen mener dette er en underlig sammenligning. Når ordinære politiavhør spilles av i retten, er det fordi det av ulike årsaker ikke lar seg gjøre å gjennomføre et umiddelbart avhør for den dømmende rett. I slike tilfeller foretas en grundig vurdering av om det i den konkrete saken er forsvarlig å fravike hovedregelen om at siktede skal gis mulighet til kontradiksjon, herunder hvor avgjørende beviset er. Avspillingen er således i seg selv en ”nødløsning”. Hvordan arbeidsgruppen har målt effekten av bevisverdien til de presumptivt relativt få politiavhør som spilles av i retten, vites for øvrig ikke.

At det tas opp lyd og bilde er naturligvis ikke nok til å sikre bevisverdien av avhøret. Det hovedsakelige siktemål – der vitnet (barnet eller den utviklingshemmede) ikke skal forklare seg umiddelbart i retten – må være at avhøret foretas på en måte som gjør avhøret så robust som mulig. Mao må det legges opp til et system hvor en også ivaretar de grunnleggende rettergangsregler som er utformet med sikte på tiltaltes rettssikkerhet.

Dette kan etter Advokatforeningens syn best gjøres dersom avhøret ledes av en dommer. Det ligger i en dommers rolle at han eller hun skal våke over saken og foreta en uavhengig avveining av interessene i den enkelte sak. Dommeren har aldri en partsinteresse. En politiadvokat /påtaleansvarlig politijurist vil derimot ha en større interesse i utfallet av saken, og vurdere avhøret fra påtalemyndighetens ståsted, bevisst eller ubevisst. Selv om det ikke er tilsiktet, er det etter Advokatforeningens oppfatning grunn til å frykte at vedkommendes posisjonering – både generelt og i den konkrete sak – vil kunne få betydning for ”prosessledende” beslutninger. For eksempel med tanke på hvilke spørsmål som tillates stilt mv. Der aktor er tillært å ha fokus på å bygge en sak, er dommeren opptatt av å gjøre en objektiv vurdering av om for eksempel spørsmålet kommer saken ved eller lignende.

Flytting av ansvaret fra domstolene til politiet, sammenholdt med regler som legger opp til at forsvarer sjeldnere vil være til stede (jfr. nedenunder), vil etter Advokatforeningens oppfatning føre til en skjevhet ved at *sentrale* bevis i en del tilfeller vil bli innhentet av aktor og bistandsadvokat – uten at forsvarer til stede, og uten overvåkning av en uavhengig dommer. Dette er etter vårt syn uheldig.

Advokatforeningen vil i denne sammenheng også fremheve at man med en tilnærming som foreslått innfører en ordning hvor partene ikke er likestilt i prosessen. Forslaget er problematisk i forhold til EMK artikkel 6 og kravet til likestilling av partene i en straffesak.

Det vises for øvrig til konklusjonen i evalueringen av barnehus (Bakketeig, Berg, Myklebust & Stefandsen 2012) på dette punkt.

4. Varsling av siktede/oppnevning av forsvarer, punkt 5.2.4

Dersom etterforskningen er rettet mot en bestemt person, vil vedkommende i dag få status som siktet i saken ved at begjæring om dommeravhør oversendes retten. En oppnevnt forsvarer vil ha rett til å være til stede i dommeravhøret og stille spørsmål.

Siktedes rett til kontradiksjon er av de helt sentrale rettssikkerhetsgarantier. Hva gjelder rapportens henvisning til EMDs praksis og særlig dommen "A.S. mot Finland" (s. 35), understreker Advokatforeningen at EMD her setter opp krav til *minimumsrettigheter*. Det er etter vår oppfatning viktig å vedta et regelverk som ikke legger seg på laveste tillatte nivå etter konvensjonen.

Advokatforeningen er av den oppfatning at den helt klare hovedregel – der mistanken retter seg mot en konkret person – bør være at siktede varsles ved at forsvarer oppnevnes og gis rett til å være til stede allerede i første avhør. Arbeidsgruppen konkluderer også med at dette skal være hovedregelen (s. 37). Imidlertid mener arbeidsgruppen at det må gjøres unntak fra dette når hensynet "til den avhørte eller etterforskningen" tilsier det. Videre fremgår at arbeidsgruppen mener at politiet skal gis vid skjønnsadgang til å beslutte unntak fra hovedregelen; (v)urderingen av om siktede skal varsles vil være skjønnsmessig" og "(d)et avgjørende må være at det gjøres en samvittighetsfull vurdering» (s. 37, se også s. 38).

Arbeidsgruppen skisserer på s. 36 en rekke typetilfeller der det vil være uheldig at siktede varsles om første avhør; dvs. at det også oppnevnes en forsvarer som skal delta i avhøret. Dette gjelder særlig tilfeller der det vil være bevisforspillelsesfare. Advokatforeningen er enig i at det i enkelte tilfeller kan være behov for å avhøre fornærmede uten at mistenkte varsles. Advokatforeningen er imidlertid av den oppfatning at det for det første bør stilles krav til at bevisforspillelsesfaren er nærliggende. I en rekke saker vil det ikke være en reell fare for bevisforspillelse, og en for vid skjønnsadgang er uheldig, idet retten til forsvarerbistand vil kunne uthules i unødvendig stor grad. Det er politiet som skal ta avgjørelsen, og Advokatforeningen viser til det som er sagt ovenfor om at vedkommende bevist eller ubeviste ønske om posisjonering som vil kunne få betydning for avgjørelsen.

Videre er Advokatforeningen uenig i at hensynet til avhørte/vitnet skal begrunne utsatt varsling. Arbeidsgruppen har på s. 36 nevnt at det kan være nødvendig med utsatt varsling for å gjøre fornærmede "trygg i avhørssituasjonen", og at involvering av gjerningsmannen vil av fornærmede kunne oppleves som truende. Det er etter Advokatforeningens oppfatning ikke grunn til å trekke dette så langt at en offentlig oppnevnt forsvarers tilstedeværelse kan være en slik belastning at man også aksepterer denne ytterligere innskrenkning av siktedes rett til og mulighet for kontradiksjon. Hensynet til avhørte/vitne kan etter Advokatforeningens syn ikke begrunne bortfall av siktedes helt sentrale rettigheter under etterforskningen. Vesentlig i denne sammenheng er at den antatte gjerningsmannen selv ikke vil være til stede i tilknytning til avhøret, kun dennes forsvarer. Sett under ett vil skjønnsadgangen til å utelukke siktedes forsvarer bli alarmerende vid dersom arbeidsgruppens forslag til nytt fjerde ledd i strprl. § 234 vedtas.

Ytterligere en grunn taler for at forsvarer som hovedregel bør være til stede i første avhør: Avhøret bør sikres på best mulig måte første gang det gjennomføres, – jfr. også arbeidsgruppens premisser i punkt 3.4 (s. 20), der det fremgår at gjentatte avhør *både* kan være fordelaktig ved å fremskaffe god informasjon, og at det kan føre til misvisende/feil informasjon. På samme sted fremgår at det stilles store krav til metodikk og gjennomføring dersom gjentatte avhør skal få den heldige effekt. Videre fremgår at første avhør bør skje raskt etter hendelsen. Dette gjør gjentatte avhør mindre robust som bevis, idet man i praksis ikke alltid vil kunne bedømme om metoden har vært god nok, om avhørene har vært gjennomført tett nok i tid, osv. Av og til lar det seg for eksempel heller ikke gjøre å gjennomføre første avhør tilstrekkelig tidlig, fordi anmeldelsen kommer sent inn til politiet. I tillegg antas at det som regel vil være belastende for en fornærmet/vitne i den aktuelle personkrets å forklare seg flere ganger. Det bør derfor ikke legges opp til et system hvor hovedregelen vil være oppfølgende avhør.

Skal ikke siktede varsles og forsvarer være til stede i første avhør, bør det etter Advokatforeningens oppfatning være en klar forutsetning at det gjennomføres oppfølgende avhør dersom siktede ønsker, jfr. nedenunder.

Advokatforeningen er enig i at påtalemyndigheten bør gis myndighet til å oppnevne forsvarer i hastetilfeller, jfr. forslag til endring av strprl. § 98. Advokatforeningen er sterkt uenig i at forsvareroppnevning kan unnlates. Man har mulighet til å oppnevne forsvarer som gis taushetsplikt overfor egen klient, sml. løsningen med klausulert dokumentinnsyn. Denne adgang benyttes regelmessig, og Advokatforeningen ser ikke grunner som tilsier at en slik ordning ikke ivaretar formålet som er nevnt på en tilstrekkelig god måte. Man får riktignok ikke full kontradiksjonsmulighet, men det kan likevel ikke godtas at det gjøres ytterligere begrensninger i adgangen til å oppnevne forsvarer. Siktede vil i slike tilfeller ikke få anledning til å stille spørsmål til sakens realitet, men forsvarer vil kunne ivareta siktedes øvrige rettigheter under avhøret. Det er ikke kun behovet for å stille de materielle spørsmål som forsvarer ivaretar under slike avhør – forsvarer har også en funksjon hva gjelder prosessuelle spørsmål. Dessuten vil forsvarer også bli gitt anledning til å be om at bemerkninger til avhøret blir protokollført dersom det for eksempel er innsigelser til gjennomføringen osv. Kontradiksjonen kan så ivaretas i det oppfølgende avhør.

5. Oppfølgende avhør, punkt 5.2.4

Innledningsvis pekes på at EMD i den nevnte dommen A.S. mot Finland understreker at som et minimum må siktede bli gitt anledning til å stille spørsmål til barnet (direkte eller indirekte) enten under første avhør, eller senere. Det betyr i alle fall at dersom en skal legge opp til et tilleggs avhør med spørsmål til forsvarer, stiller dette etter Advokatforeningens oppfatning krav til at tilleggsavhøret faktisk må gjennomføres dersom siktedes minimumsrettigheter etter EMK skal være oppfylt.

I de tilfeller der siktede ikke har vært varslet/forsvarer ikke har vært til stede i første avhør, foreslår arbeidsgruppen en løsning med gjennomsyn av avhøret i etterkant, og med oppfølgende avhør. Dette er i utgangspunktet en løsning som Advokatforeningen kan slutte seg til i de tilfeller der det er utilrådelig å varsle siktede om første avhør grunnet nærliggende bevisforspillelsesfare. Arbeidsgruppen foreslår på s. 39 ”at det gis tydelige regler for sikring av kontradiksjon”. Dette gjør arbeidsgruppen imidlertid ikke i praksis, etter Advokatforeningens oppfatning. For det første, fremgår allerede tidlig i drøftelsen, øverst på s. 39, at unntak kan tenkes for avhør av vitner som ikke er sentrale.

I arbeidsgruppens forslag til bestemmelser gis videre ingen klar rettighet til siktede om å få stille spørsmål. Dette fremgår dersom forslagene til endringer av straffeprosessloven ses i sammenheng med forslaget til ny forskrift om avhør av særlige sårbare personer. I forslaget til nytt siste ledd i strprl. § 234 fremgår at der hvor siktede ikke har vært varslet om første avhør, skal ”forsvareren i etterkant ivareta siktedes rett til kontradiksjon”. I forslag til nytt annet ledd siste punktum i strprl. § 239 fremgår riktignok at ”siktede må i så fall ved en senere anledning gis anledning til å få stilt spørsmål til vitnet”, men det følger av forslag til nytt tredje ledd at ”(K)ongen kan gi særlige regler for slike avhør, herunder foreta nærmere avgrensninger (...)” (vår understrekning). I forslag til ny forskrift § 10 fremgår i annet ledd at ”(h)ar det vært gjennomført avhør, skal forsvareren i etterkant ivareta siktedes rett til kontradiksjon. (...)”, og siktede skal gis tilbud om å se avhøret mv. I forslag til tredje ledd fremgår at forsvareren innen en gitt frist skal informere politiet om det er ytterligere spørsmål til vitnet, og ”skal i så fall angi spørsmålene”. I arbeidsgruppens drøftelser på s. 39 flg. og i forslaget til forskrift § 6 fremgår i midlertid at politiet

gis en rett til å nekte slikt supplerende avhør: ”det bør ikke gjennomføres flere avhør enn det hensynet til sakens opplysning og vitnet tilsier”. Slik bestemmelsen er formulert, innebærer den etter Advokatforeningens mening at arbeidsgruppen her oppstiller en adgang for politiet til å foreta en relevansvurdering av forsvarers spørsmål.

Dette er etter Advokatforeningens oppfatning uholdbart. I tillegg er dette etter Advokatforeningens mening i strid med likestillingsprinsippet i EMK artikkel 6. Forsvarer vil gjennomgående i alle saker måtte gjøre selvstendige vurderinger av hvilke spørsmål som må stilles, basert på taushetsbelagte samtaler med klient. Det kan lett tenkes behov for å stille spørsmål som aktor ikke ser relevansen av, men som siktede og hans forsvarer har en mening med. Ikke minst vil dette kunne være tilfelle på et tidlig stadium av etterforskningen, noe som gjerne vil være tilfellet ved avhør av barn/andre sårbare. Advokatforeningen mener det bør lovfestes at siktede har rett til å stille spørsmål i et supplerende avhør der hvor han ikke har vært varslet om første avhør. For ordnes skyld presiseres at det må gjelde selv om forsvareren har vært til stede (med taushetsplikt overfor siktede). Det må være klart at forsvarer må kunne stille sine spørsmål uten noen form for forhåndsgodkjennelse fra politiets side.

Det bemerkes for øvrig at et system som legger opp til gjentatte innskrenkninger i siktedes rett til kontradiksjon, ikke kan godtas. Hovedregelen er at avgjørende bevis skal være underlagt kontradiksjon for å kunne føres. I sakstypene det her typisk er snakk om, vil barna og øvrige som avhøres ofte være fornærmet, og forklaringene vil ofte være et avgjørende eller sentralt bevis. I Rt-2004-1789, som også arbeidsgruppen viser til, oppsummerer førstvoterende EMDs praksis slik (avsnitt 21): «Spørsmålet må etter dette være om domfellelsene i vår sak bare eller i avgjørende grad er basert på de vitneforklaringer som ble lest opp».

I 2009-dommen vises det til den noe utvidede adgangen senere EMD-praksis har lagt opp til der hvor vitnet hvis forklaring er innhentet uten siktedes kontradiksjon, er *død eller ikke lar seg oppspore*. Forutsetningen er altså at det er umulig å få tak i vitnet, og at vitneforklaringen ikke er det eneste bevis i saken, jfr. avsnitt 24 i dommen.

Advokatforeningen er for så vidt enig med arbeidsgruppen i s. 34 at det å kunne stille oppfølgende spørsmål etter første avhør av og til vil gi en bedre reell mulighet til kontradiksjon, fordi en på tidspunktet for første avhør ofte ikke vil vite så mye om hva saken rent faktisk gjelder ettersom – man er i innledende fase av etterforskningen (s. 34). Dette vil imidlertid gjelde for alle aktørene. Advokatforeningen stiller spørsmål om ikke også forsvarer bør få anledning til å begjære gjentatt avhør der det er et klart behov for oppfølgingsspørsmål pga utviklingen i saken – på samme måte som at politiet vil kunne gjennomføre dette som ledd i etterforskningen. Det understrekes at dette ikke bør tre i stedet for forsvarers deltagelse i første avhør.

6. Aldersgrensen for fritak fra vitneplikt i strprl. § 122

Arbeidsgruppens flertall foreslår å heve aldersgruppen for fritak fra vitneplikt mot nærstående fra 12 til 15 år. Advokatforeningen er enig med arbeidsgruppens mindretall, Sigmond, som er av den oppfatning at aldersgrensen fortsatt bør være 12 år.

Det kan hevdes at det som hovedregel vil være stor forskjell på en 11-åring og en 14-åring i modenhet. Det kan derfor i den enkelte sak synes naturlig og rimelig å la en ung person mellom 12 og 15 år ha medbestemmelsesrett i forhold til om han eller hun vil forklare seg mot nære familiemedlemmer. Advokatforeningen vil imidlertid anføre at det er gode grunner for at medbestemmelsesretten/uttalelsesretten likevel som generell regel bør være 12 år. Det er store

variasjoner i de straffesaker hvor det vil være aktuelt med forklaring fra en mindreårig mot nærstående hensynet bak gjeldene regel er nettopp å la vitnet slippe å velge mellom å bidra til straffeforfølgning av nærstående og å avgi en falsk forklaring. Det antas at jo større barnet er, jo mer vil det oppleve denne problemstillingen som et reelt dilemma, selv om barnet ikke vil kunne straffes for falsk forklaring.

Advokatforeningen mener at det derfor er nødvendig med mer opplysning om det generelle modenhetsnivået i den aktuelle aldersgruppen før det gjøres endringer i aldersgrensen.

En har for øvrig ingen innsigelser til at ordlyden i strprl. § 123 koordineres med bestemmelsen om unntak fra fritak for vitneplikt hva gjelder barn under 12 år.

7. Sluttmerknad

Advokatforeningen vil avslutningsvis fremheve at ordningen med dommeravhør er en særordning basert på en aksept av at hensynet til særlige forhold ved den som avhøres veier opp for siktedes rettigheter i forhold til å stille spørsmål til vitnet. Man har derfor allerede i dagens ordning gått langt i forhold til å gi en aksept for å fravike rettssikkerhetsprinsipper vi ellers holder for opplagte. Etter Advokatforeningens syn vil forslaget fra arbeidsgruppen gjøre ytterligere inngrep i forhold til den alminnelige standard for rettssikker saksbehandling i de alvorlige sakene som forslaget gjelder, noe som etter Advokatforeningens mening ikke er akseptabel. Der man tidligere har hatt en aksept for at avhør tas utenfor hovedforhandling og med kun indirekte adgang til å stille spørsmål til sentrale vitner, vil man- om forslaget her tas til følge- også gi påtalemyndigheten en enda større rolle i slike avhør, herunder også kontrollmulighet med hensyn til hvilke spørsmål forsvarer skal få lov til å stille. Advokatforeningen vil på det sterkeste advare mot slik ytterligere uthuling av sentrale rettssikkerhetsgarantier.

Vennlig hilsen

Erik Keiserud
leder

Merete Smith
generalsekretær